

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Aleny Bílkové ve věci

žalobkyně: **Koruna Palace Assets a.s.**, IČO 24720640
sídlem Václavské náměstí 846/1, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Markem Plajnerem
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, IČO 00005886
sídlem Sokolovská 42/217, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátkou JUDr. Lenkou Příkazskou
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

o vyklizení nebytových prostor

k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. dubna 2024, č. j. 65C 210/2020-323,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku I. a ve výroku o náhradě nákladů řízení státu III. **potvrzuje**, ve výroku II. o náhradě nákladů řízení ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(K.ř. č. 1 - rozsudek)

mezi účastníky **se mění** jen tak, že výše nákladů činí 63 940,50 Kč, jinak **se i v tomto výroku potvrzuje**.

- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů odvolacího řízení 5 626,50 Kč k rukám advokátky JUDr. Lenky Příkazské.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby soud uložil žalované povinnost do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vyklidit nebytové prostory nacházející se v budově č. p. xxx, jiná stavba, která je součástí pozemku parc. č. st. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, to vše zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. xxx, vedeném pro katastrální území xxx xxx, obec xxx u Katastrálního úřadu pro xxx xxx xxx, Katastrální pracoviště xxx, přičemž se jedná o prostory o plošné výměře 126,56 m² v prvním nadzemním podlaží budovy č. p. xxx, jiná stavba; z toho plochu o výměře 78,05 m² zabírá výstup z metra ústící na xxx xxx půdorysně ve tvaru obdélníka, z poloviny využitý jako vydlážděná komunikační plocha a z poloviny jako schody do podchodu a eskalátor, a plochu o výměře 48,51 m² zabírá výstup z metra ústící do ulice xxx půdorysně využitý z jedné třetiny jako vydlážděná komunikační plocha a ze dvou třetin jako schody do podchodu a eskalátor; o prostory o plošné výměře 159,53 m² v prvním podzemním podlaží budovy č. p. xxx, jiná stavba, v půdorysu ve tvaru L, výškově se nacházející mezi podlahou podchodu a chodníky na xxx xxx a ulici xxx; a o prostory o plošné výměře 163,86 m² v druhém podzemním podlaží budovy č. p. xxx, jiná stavba, které slouží jako vestibul (podchod) a zároveň pomocné prostory pro technologie související s provozem metra v půdorysu kopírující první podzemní podlaží budovy, a tyto vyklizené nebytové prostory ve stejné lhůtě předat žalobkyni (výrok I.). Současně uložil žalobkyni, aby žalované na náhradě nákladů řízení zaplatila 34 800 Kč (výrok II.) a České republice prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1 státu 16 706,20 Kč (výrok III.).
2. Žalobkyně se žalobou vůči žalované domáhala vyklizení shora specifikovaných předmětných nebytových prostor (dále též „sporných prostor“) s odůvodněním, že je jedinou a výlučnou vlastnící nemovité věci - pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je budova č. p. xxx, jiná stavba, to vše zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. xxx, vedeném pro katastrální území xxx xxx, obec xxx u Katastrálního úřadu pro xxx xxx xxx, Katastrální pracoviště xxx, přičemž se jedná o stavbu tvořící součást objektu Xxx xxx nacházejícím se ve spodní části xxx xxx, Praha 1, na nároží ulice xxx a xxx xxx. V rámci stavby trasy A metra byla vybudována stanice metra Můstek, jejíž součástí bylo i zřízení dvou výstupů ze stanice Můstek v budově Xxx xxx, jeden výstup vede do ulice xxx, druhý na xxx xxx. Žalobkyně je v důsledku umístění a provozu předmětných dvou výstupů, podchodu a pomocných prostor v budově Xxx xxx významně omezena na svých vlastnických právech, neboť nemůže využívat tyto prostory pro svou potřebu. Žalovaná tyto prostory využívá bez právního důvodu, nadto zcela bezplatně. Žalobkyně tedy nejen, že musí strpět omezení svého vlastnického práva, ale navíc přichází o podstatný příjem, který by jí plynul z pronájmu těchto prostor, neboť se jedná o prostory pro komerční využití a navíc jí žalovaná brání v jejich úpravě a rekonstrukci. Žalovaná přitom dlouhodobě a opakovaně odmítá jakékoliv finanční vyrovnání nebo narovnání vzájemných právních vztahů.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že žalobkyně není ve sporu aktivně legitimována, neboť sporné prostory nejsou v jejím vlastnictví, když se výstavbou staly součástí stavby Metra. Dále namítla, že k umístění sporných prostor do Xxx xxx dal souhlas právní předchůdce žalobkyně a že

se nemůže jednat o neoprávněné zadržování věci, neboť disponuje platným právním titulem pro případné užívání sporných prostor, který jí byl udělen ze strany právního předchůdce žalobkyně v rámci tehdejších veřejnoprávních procesů. K tomu dále uvedla, že výstavbou vznikla tzv. stavba ve stavbě, když právě takto byla vestavěna stavba Metra (sporné prostory) na náklady právní předchůdkyně žalované do stavby právní předchůdkyně žalobkyně, a to s jejím souhlasem. V tomto směru tak vzniklo de facto vertikální sousedství jednotlivých staveb a obě tyto stavby (stavba Metra a stavba Xxx xxx) požívají stejné právní ochrany z pohledu vlastnického práva. Přitom souhlas s umístěním/vestavěním jedné stavby do druhé byl vyžadován tehdejšími právními předpisy a vzhledem k tomu, že výstavba metra byla řádně zkolaudována, nelze dospět k jinému závěru, než, že souhlas byl udělen i v tomto případě. Vyjádřila též přesvědčení, že sporné prostory jsou fyzicky spojeny se stanicí metra Můstek (naplňují tak kritérium fyzického spojení se stanicí metra) a že jsou sounáležitostí se stanicí metra Můstek, protože nemohou jako takové plnit funkci pro jiné věci hlavní (funkce přístupu do krytu civilní obrany, přístupu ke stavbě Metra apod.). Zdůraznila současně, že přístupové cesty do stanice metra nacházející se v budově č. p. xxx, stojící na pozemku parc. č. xxx, katastrální území xxx xxx, obec xxx, jsou veřejným prostranstvím, k čemuž poukázala vyhlášku č. 5/2011 Sb., hl. m. Prahy o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, ve znění pozdějších změn.

4. Soud prvního stupně po provedeném dokazování na základě jednotlivých zjištěných skutečností uvedených v odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud pro stručnost odkazuje, s odkazem na § 1040 o. z. neshledal naplnění předpokladů pro vyklizení předmětných prostor, a to na základě následujících závěrů.
5. Při výstavbě trasy Metra A došlo ke stavebním zásahům do nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně (Xxx xxx), přičemž jednalo o legální stavbu, která byla zrealizována v souladu s tehdy (období roku 1970 - 1978) platnými právními předpisy. Jedná se pak o unikátní stavbu podzemní komunikační trasy Metra, v rámci které došlo k stavebnímu zásahu do Xxx xxx, a to vesměs v podzemní části. Nejednalo o úpravu Xxx xxx pro účely jeho rekonstrukce, ale zcela jednoznačně o výstavbu funkčně a účelově spojenou se stavbou Metra. Tehdejší vlastník Xxx xxx byl s důvody, rozsahem a účelem prováděných stavebních prací seznámen a souhlasil s nimi. Jak z podstaty funkčního určení budované stavby, ale i výslovného závazku předchozího vlastníka Xxx xxx (vyjádřený v hospodářské smlouvě ze dne 21. 6. 1973, čl. 5: „Technoexport souhlasí, aby obchozí komunikace v loubí, jakož i výstupy z podchodu vybudované podle čl. 2 byly po skončení prací předány do správy, k tomu účelu oprávněných organizací a zavazuje se poskytnout v tomto směru svou součinnost“) vyplývá, že předchozí vlastník věděl a souhlasil s funkčním využitím nově budovaných částí pro účely provozu Metra. Původní vlastník v čl. 6 hospodářské smlouvy výslovně uvedl (a tedy předpokládal), že budou při realizaci výstavby „odtěženy“ části Xxx xxx a logicky nahrazeny novou výstavbou. Pro „odtěžené“ části bylo ve smlouvě sjednáno pravidlo: Metro má veškeré dispoziční právo s materiálem a zařízením vytěženým z objektu uvedeného v čl. 1 při provádění stavebních prací podle článku 2 a může jej na svůj účet i prodat. Výslovný souhlas předchozího vlastníka v čl. 2 hospodářské smlouvy s použitím dotčených částí Xxx xxx, vylučuje veškeré pochybnosti o tom, že stavební práce nebyly prováděny se souhlasem předchozího vlastníka, který znal účel stavby a její budoucí využití pro provoz Metra a souhlasil s ním. Předchozí vlastník Xxx xxx nesouhlasil se stavebními úpravami Xxx xxx z důvodu rekonstrukce budovy Xxx xxx, ale souhlasil s vybudováním vstupu do Metra v odstraněných částech (a případně s využitím) konstrukce Xxx xxx. Žádná z nově vybudovaných částí tak nevznikla s účelem plnit funkční požadavky Xxx xxx, ale naopak plně sledovala zajištění provozu stavby Metra.
6. Stavební úpravy tak, jak byly provedeny, tvoří funkční celek se stavbou Metra. Funkčně i architektonicky/esteticky jsou tyto prostory provázány především s metrem Můstek, s Xxx xxx podstatně méně. Stavební výsledek z hlediska stavebně technického, funkčního i

architektonicko-tetického není provázán s Xxx xxx natolik, že stavebně technicky, dispozičně či funkčně navazuje na původní stavbu, vyjma přízemí (pasáže) budovy (tj. bez schodišť a eskalátorů, které patří již do prvního suterénu), které je architektonicky i funkčně na metru Můstek nezávislé.

7. Předmětné prostory jsou z hlediska nosných konstrukcí součástí stavby Xxx xxx, ale vyjma přízemí budovy navazují všechny nenosné/pohledové konstrukce na metro Můstek a to stavebně (konstrukcemi i architektonicky) i provozně.
8. Žalobou vymezené prostory jsou součástí stavby Metra, nikoliv Xxx xxx, bezpochyby legálně zřízenou, a tedy není dána žalobní legitimace žalobkyně domáhat se vyklizení předmětných prostor.
9. Předchozí vlastník Xxx xxx vyslovil souhlas (hospodářská smlouva ze dne 21. 6. 1973) s použitím dotčených částí Xxx xxx pro realizaci stavby a současně se zavázal předat je do správy k tomu účelu oprávněných organizací. Počínaje zahájením trvalého provozu v roce 1978 byla dotčená stavba užívána, bez toho, že by bylo předchozím vlastníkem jakkoliv zpochybňován důvod a způsob užívání. Teprve po změně vlastnické struktury, počínaje rokem 2011 začala žalobkyně zpochybňovat důvod a právní základ užívání dotčených prostor. K užívání předmětných prostor byl dán souhlas, a to časově neomezený, přičemž žalovaná předmětné prostory pokojně v dobré víře užívala nepřetržitě od roku 1978, vykonávala jejich správu a údržbu. Žalovaná tudíž neužívá předmětné prostory bez právního důvodu a *je není* tedy dán právní základ pro uložení povinnosti tyto prostory vyklidit.
10. Dále soud prvního stupně uvedl, že je na místě úvaha, pokud by neobstál závěr o součásti předmětných prostor stavby Metra, vztahující se k otázce držby předmětných prostor (stavby) žalovanou, která po celou dobu existence stavby s ní nakládala jako s vlastní (rekonstrukce, údržba) a to se souhlasem původního vlastníka Xxx xxx. Žalovaná tak činila v dobré víře, že je vlastníkem předmětných prostor, a lze ji mít tedy za poctivého držitele, a to po dobu přesahující 20 let. Na uvedeném nemění ničeho sjednaná smlouva o smlouvě budoucí ze dne 29. 8. 1996, kdy vydržecí doba uplynula před sjednáním této smlouvy, jejíž obsah nebyl naplněn, jak vyplývá z listu vlastnictví.
11. Výrok o nákladech řízení soud prvního stupně odůvodnil odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 151 odst. 3 věty první ve spojení s vyhláškou č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, jakož i na rozhodovací praxi Ústavního soudu a Nejvyššího soudu s tím, že spor na vyklizení nemovitosti nepředstavuje spor mimořádně složitý, přičemž soudu prvního stupně je z úřední činnosti známo, že žalovaná vede několik obdobných sporů v souvislosti se stavbou Metra. Žalované tak přiznal 16 paušálních náhrad po 300 Kč, tj. 4 800 Kč (*vyjádření k žalobě ze dne 15. 12. 2020, jednání 4. 5. 2021, vyjádření ze dne 3. 6. 2021, vyjádření ze dne 26. 7. 2021, vyjádření ze dne 28. 7. 2021, vyjádření ze dne 16. 2. 2022, jednání 25. 2. 2022, vyjádření ze dne 13. 4. 2022, vyjádření ze dne 5. 10. 2022, jednání 7. 10. 2022, vyjádření ze dne 3. 11. 2022, jednání 31. 1. 2023, vyjádření ze dne 24. 10. 2023, jednání 15. 3. 2024, jednání 12. 4. 2024, účast na vyhlášení rozsudku*) a za složenou zálohu ve výši 30 000 Kč, celkem tedy 34 800 Kč.
12. O náhradě nákladů řízení státu soud prvního stupně rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř. z důvodu, že v řízení byl vypracován znalecký posudek č. 1139/2023, za který bylo znalecké kanceláři přiznáno znalečné v celkové výši 46 706,20 Kč a na tyto náklady byla započtena záloha složená žalovanou ve výši 30 000 Kč.
13. Proti tomuto rozsudku podala včasné a obsáhlé odvolání žalobkyně, ve kterém odkázala na příslušnou judikaturu na podporu svých argumentů. Uvedla především, že neobstojí závěry

soudu prvního stupně, že předmětné prostory přestaly být součástí Xxx xxx a staly se součástí stavby Metra, žalovaná je tudíž neužívá bez právního důvodu, a v případě, že tento závěr neobstojí, pak žalovaná vydržela vlastnické právo k předmětným prostorům. V této souvislosti namítla, že rozhodnutí soudu prvního stupně je nepřezkoumatelné a že jí není zcela zřejmé, zda soud prvního stupně dospěl k závěru, že předmětné prostory jsou v jejím vlastnictví a že žalovaná má právní důvod k jejich užívání nebo jsou dokonce ve vlastnictví žalované. Žalobkyně také považovala za nepřipustný postup soudu prvního stupně, který dospěl k nějakému závěru, aby jej následně relativizoval. V tomto ohledu zdůraznila, že od počátku tvrdí, že adaptací budovy Xxx xxx, v rámci které byly vybudovány vstupy/výstupy do/z vestibulu stanice metra Můstek A, nevznikla samostatná věc ve smyslu soukromého práva a že žalovaná, ani její právní předchůdce, se nikdy nestaly vlastníkem zmiňovaných výstupů, neboť tyto výstupy se nestaly samostatnou věcí, která by mohla být samostatně předmětem vlastnického práva, právní předchůdce žalované pouze jako stavebník provedl stavební úpravy budovy Xxx xxx a nikdy nedošlo k žádnému oddělení části nemovitosti, která by přešla do vlastnictví právního předchůdce žalované. Takové oddělení by nebylo ani dost dobře možné vzhledem k charakteru provedené stavební úpravy, přičemž nikdy ani nedošlo k zániku části přízemí a části dvou podzemních podlaží Xxx xxx, ve kterých se nacházejí předmětné prostory a nedošlo-li k zániku původní stavby, nýbrž pouze k její stavební úpravě, byť podstatné, nezměnil se ani vlastník této stavby, potažmo stavební úpravy. Akcentovala dále, že je zřejmé, že výstupy ze stanice metra Můstek A, které se nacházejí v Xxx xxx, nemohou jako samostatná stavba existovat, přičemž není splněno kritérium nezhodnocení původní stavby v případě oddělení a ani si nelze reálně představit, že by tato „stavba“ výstupů mohla existovat bez nosných konstrukcí, obvodových zdí a stropu, které jsou součástí budovy Xxx xxx, přičemž nelze ani uvažovat o vertikálním rozdělení věci. Dodala, že k tomu, aby se předmětné prostory mohly stát součástí metra, resp. aby se mohly stát vlastnictvím žalované, musely by být nejdříve odděleny od Xxx xxx; k tomu však ve smyslu soukromoprávních předpisů nikdy nedošlo. Odkázala pak, zejména ohledně nosného konstrukčního systému, na závěry znaleckého posudku. Dle jejího názoru skutečnost, že předmětné prostory zůstaly součástí Xxx xxx, potvrzuje i čl. 9, poslední věta, hospodářské smlouvy ze dne 21. 6. 1973. Dále vytkla soudu prvního stupně, že zjevně nerozlišoval mezi pojmy „dráha“ nebo „součást dráhy“ nebo „stavba dráhy metra“, když sporné prostory jsou sice součástí dráhy, nejedná se ale o stavbu dráhy metra, k čemuž poukázala na § 5 odst. 1 věta druhá zákona o dráhách a na § 27 drážní vyhlášky s tím, že skutečnost, že „dráha“ nebo „součásti dráhy“ metra jsou upraveny veřejnoprávním předpisem, nemá žádný vliv na jejich soukromoprávní status, tedy to, že je určitá věc nebo stavba součástí dráhy metra neznámá, že je ve vlastnictví žalované jakožto provozovatelky metra, s čímž se však soud prvního stupně žádným způsobem nevypořádal. Vytkla rovněž soudu prvního stupně, že ve smyslu § 13 o. z. zcela ignoroval, resp. považoval za nepodstatné, rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 19C 270/2014, kde se žalobkyně po žalované domáhá vydání bezdůvodného obohacení za neoprávněné užívání předmětných prostor, v rámci, které sice Nejvyšší soud zrušil rozsudek, avšak jen s odůvodněním, že soudy nesprávně posoudily stanovení výše bezdůvodného obohacení. Dále poukázala na rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 60C 204/2018, ve kterém soudy již pravomocně dospěly k závěru, že základ nároku na vydání bezdůvodného obohacení za neoprávněné užívání prostor, v nichž se nachází únikový východ ze stanice metra I. P. Pavlova nacházejících se v domě č. p. xxx, v katastrálním území xxx. V této souvislosti zdůraznila, že žalovaná obecně a především dlouhodobě přijímá skutečnost, že není vlastníkem vstupů/výstupů do/ze stanice metra nacházejících se v budovách v historickém centru Prahy ve vlastnictví třetích osob a že si k těmto výstupům musí opatřit užívací titul. Dle jejího názoru ze smlouvy o budoucí smlouvě ze dne 29. 8. 1996, č. 179N-11200, ze které plyne vědomost žalované o tom, že užívá předmětné prostory bez právního důvodu. K tomu dodala, že sama žalovaná uvádí, že měla na základě Hospodářské smlouvy ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, povinnost převést do vlastnictví žalobkyně (resp. jejího právního předchůdce) žalovanou (resp. jejím právním předchůdcem)

provedené rekonstrukce, přičemž s těmito skutečnostmi se soud prvního stupně také nijak nevypořádal. Namítla též, že se z odůvodnění napadeného rozsudku nepodává, kdy přesně uplynula vydržecí doba, když ani samotná žalovaná nebyla schopna jednoznačně tvrdit a prokázat, zda vydržela práva odpovídajícího věcnému břemeni užívání nebo vydržela vlastnické právo, a v tomto ohledu byl závěr soudu prvního stupně o uplynutí vydržecí doby za zcela nepřezkoumatelný. K tomu dodala, že s ohledem na obsah Hospodářské smlouvy ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, žalovaná zcela jistě nebyla v dobré víře, že je vlastníkem předmětných prostor s tím, že podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. bylo možné vydržet pouze věc, která je způsobilá být předmětem vlastnického práva, kterou ale provedená stavební úprava nebyla. Dále vytkla soudu prvního stupně, že nesprávně posuzoval Hospodářskou smlouvu ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, neboť nezkoumal širší souvislosti jejího uzavření a zcela pominul čl. 6 větu druhou, podle které měla žalovaná (resp. její právní předchůdce) povinnost převést správu dotčených prostor na žalobkyni, avšak tak nikdy neučinila, přičemž hospodářská smlouva nikde neupravuje právo žalované, resp. jejího právního předchůdce, užívat předmětné prostory i po skončení stavebních prací. K tomu ještě poukázala na čl. 5. hospodářské smlouvy se zdůrazněním, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně skutečně převedla na žalovanou správu předmětných prostor nebo že by souhlasila s bezplatným užíváním předmětných prostor. K hodnocení hospodářských smluv odkázala na závěry uvedené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2010, č. j. 19Co 599/2009-58, přičemž zdůraznila, že hospodářská smlouva ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, je smlouvou uzavřenou podle § 352 hospodářského zákoníku, z čehož lze dovodit, že upravovala pouze podmínky stavebních úprav, nikoli následné užívání této stavební úpravy. Podotkla k tomu, že argumentace žalované, potažmo výklad soudu prvního stupně, že hospodářská smlouva ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, v sobě obsahuje přenechání dotčených prostor do správy (užívání) žalované nemůže obstát, neboť majetek, který by měl být do trvalého užívání přenechán, nebyl nijak specifikován, a ani specifikován být nemohl, neboť v době uzavření hospodářské smlouvy nebyla stavba ani zahájena, natož dokončena a kolaudována, tudíž nemohlo být definitivně určeno, jakou část nemovitosti zasáhne, resp. jaká její část by měla být právnímu předchůdci žalované dána do užívání. Přitom žádná další dohoda, která by navazovala na hospodářskou smlouvu a upravovala by užívání předmětných prostor nebo převod předmětných prostor do vlastnictví žalované, uzavřena nebyla. Podle názoru žalobkyně tedy na základě hospodářské smlouvy ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, nedošlo k udělení souhlasu jejího právního předchůdce s bezplatným užíváním dotčených prostor právním předchůdcem žalované pro dobu po skončení stavebních prací. Žalobkyně nepopírala, že stavební úprava byla provedena v souladu se stavebním povolením, avšak trvala na tom, že žalovaná (resp. její právní předchůdce) se v žádném případě nestala vlastníkem stavebních úprav, ani nemá žádný platný právní titul stavební úpravu užívat, nadto bezplatně, přičemž bylo na žalované, aby takový souhlas prokázala, což se ale nestalo. Závěrem uvedla, že soud prvního stupně mohl a měl citlivěji posoudit dobu, kdy probíhala výstavba stanice metra Můstek A a vzít v potaz to, že zde existovala politická vůle k bezproblémové realizaci metra. Oproti tomu po listopadu 1989 došlo v Československu, nyní v České republice, k zásadním politickým a ekonomickým změnám, v jejichž důsledku byl zaveden nový hodnotový systém moderní demokratické společnosti, jehož očima je třeba vykládat i staré právní normy, pokud dosud existují. Tento systém dle žalobkyně poskytuje, mimo jiné, i náležitou ochranu právu vlastnickému, jež patří mezi základní lidská práva. Na tyto změny přitom právní předchůdce žalobkyně reagoval a snažil se již od první poloviny 90. let situaci ohledně výstupů ze stanice metra Můstek umístěných v Xxx xxx s žalovanou řešit. Navrhla tedy, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

14. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, neboť se ztotožnila s hodnocením a závěry soudu prvního stupně. K odvolání žalobkyně žalovaná zdůraznila, že v době přestavby Xxx xxx v 70. letech dřívější prostory Xxx xxx zcela zanikly a že sporné prostory vznikly nově a již od výstavby tvoří součást stavby Metra, což potvrdil znalecký posudek,

ze kterého vyplynulo, že v rámci přestavby byly přidány nové nosné konstrukce, pokud by se jednalo o původní prostory, nebylo by třeba žádné nosné konstrukce přidávat. Akcentovala dále, že sporné prostory jsou stavebně-technicky odděleny od Xxx xxx a i s ohledem na specifickou situaci (vznik sporných prostor a jejich jedinečnost) není důvod, pro který by nemohly tvořit součást stavby Metra. Dle jejího názoru soud prvního stupně důkladně posoudil všechny aspekty nutné pro učinění právního závěru, součástí jaké věci hlavní sporné prostory jsou, zda Xxx xxx či stavby Metra, a v tomto směru vycházel nejen ze stavebně-technického hlediska, ale také z provozního a funkčního hlediska, které je pro toto posouzení také podstatné a dospěl ke správnému právnímu závěru i s ohledem na ustálenou judikaturu. Dle jejího přesvědčení je totiž zcela jednoznačné a bezrozporné, že sporné prostory jsou fyzicky spojeny se stanicí metra Můstek, čímž naplňují kritérium fyzického spojení se stanicí metra, a stejně tak, jako vstup/výstup ze stanice metra, naplňují i druhé kritérium, tedy sounáležitost se stanicí metra Můstek, když nemohou jako takové plnit funkci pro jinou věc hlavní. Zdůraznila, že v tomto směru musí dokonce provozně-funkční posouzení převážet to stavebně-technické, a to s ohledem na to, že se jedná o vstup/výstup do stanice metra, na který silně dopadá i veřejnoprávní problematika. Nelze tak uvažovat, že by sporné prostory plnily účel pro jinou věc hlavní, neboť v případě jejich odstranění by došlo k absolutnímu znehodnocení stanice metra Můstek a nemohla by být dostatečně kapacitně zajištěna veřejná doprava. Sporné prostory tak patří natolik neodmyslitelně ke stanici Můstek, že nemohou být považovány za věc odlišnou. Podle žalované tedy bylo evidentní, že posouzení soudu prvního stupně bylo posouzením soukromoprávním. Vyjádřila také názor, že soud prvního stupně z veřejnoprávního charakteru sporných prostor nevyvozoval žádné závěry co do soukromoprávního statusu sporných prostor s tím, že ale nelze odhlédnout, že také veřejnoprávní charakter sporných prostor (veřejné prostranství/součást dráhy/veřejný statek) dokonce sám o sobě znemožňuje jejich vyklizení a bylo by tak možno i z tohoto jejich veřejnoprávního charakteru dospět k nutnosti zamítnutí žaloby o vyklizení. Podle žalované tak soud prvního stupně dospěl ke správnému právnímu závěru, že se jedná o součást stavby Metra, tudíž není dána legitimace žalobkyně domáhat se vyklizení sporných prostor. Pokud by dospěl k opačnému závěru a rozhodl by o jejich vyklizení, byla by tak zcela popřena jejich základní funkce, kterou je zajištění přístupu a výstupu z podzemní stavby Metra, nehledě na to, že takový petít by byl nevykonatelný, neboť sporné prostory jako vstup/výstup ze stanice metra Můstek využívají primárně jednotliví cestující. Souhlasila také se závěrem soudu prvního, že s vestavbou sporných prostor do Xxx xxx dal právní předchůdce žalobkyně souhlas, který je časově neomezený, neboť všechny učiněné právní úkony (zejména hospodářská smlouva ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, a následně zavedený pokojný stav) je třeba vykládat s ohledem na úmysl jednajících osob. Vzhledem k tomu, že je zcela logické a bezpochybné, že umístění vstupů/výstupů do/ze stanic metra (a souvisejících prostorů) musí být trvalé, aby byl zajištěn provoz metra, je tak třeba vykládat hospodářskou smlouvu ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, přesně tak, jak to učinil soud prvního stupně. K řízení vedenému u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 19C 270/2014 podotkla, že ve věci nebyl zpracován znalecký posudek stavebně-technického posouzení sporných prostor a že Nejvyšší soud se celou situací meritorně nezabýval a neposuzoval soukromoprávní ani veřejnoprávní charakter sporných prostor, resp. dosud se podstatou dané problematiky vůbec nezabýval. Uvedené částečně platí i pro další řízení zmiňované žalobkyní (sp. zn. 60C 204/2018), kde je i částečně odlišná skutková situace - jedná se o nouzový výstup. Akcentovala pak, že sama žalobkyně v odvolání výslovně potvrdila, že sporné prostory představují součást dráhy, avšak i přesto se domáhá jejich vyklizení, když možnost jejich veřejného užívání (tedy i ze strany žalované) vyplývá přímo ze zákona, a to z § 4a odst. 2 zákona č. 266/1994 Sb. K tomu dodala, že uvedený postup shledává pouze jako nátlakovou metodu, aby byly žalobkyni ze strany žalované hrazeny jí požadované finanční částky ve zcela nepřiměřených výších, a to bez právního důvodu, přičemž žalobkyně se o sporné prostory nikterak nestará, neudrzuje je, ani jinak neprojevuje, ani v minulosti neprojevila svůj údajný vlastnický vztah k nim, což by nepochybně činila, pokud by se (navíc dlouhodobě) cítila být jejich vlastníkem.

15. Žalovaná podala odvolání pouze proti výroku II. o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem. Dle jejího názoru soud prvního stupně aplikoval „nákladovou“ judikaturu paušálně bez toho, aniž by dostatečně odůvodnil uplatnění s ohledem na předmět sporu a jeho mimořádnou složitost, jenž nespadá pod agendu sporů, kterou běžně či opakovaně její právní oddělení vyřizuje a na kterou je běžně vybaveno. V této souvislosti zdůraznila, že skutková a právní povaha sporu se vymykala její běžné činnosti, jednalo se o skutkově i právně složitější věc a zastoupení advokátem v předmětném sporu považuje za účelné. Navrhla tedy, aby byl výrok II. změněn tak, aby jí byla přiznána náhrada nákladů za její právní zastoupení v celkové výši 63 941 Kč.
16. K odvolání žalované žalobkyně namítla, že žalované v žádném případě nikdo nebránil nebo neznemožnil využít právních služeb advokátní kanceláře, avšak soud prvního stupně pouze nepovažoval náklady na zastoupení advokátem nákladem účelně vynaloženým, a to v souladu s ustálenou judikaturou, která vychází z toho, že u statutárních měst a jejich městských částí lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byly schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů, nebude-li v příslušném řízení statutárním městem prokázán opak. V řízení přitom opak prokázán nebyl. Poukázala pak na to, že hlavní město Praha, stejně jako žalovaná, disponuje rozsáhlým právním oddělením, když navíc sama uvedla, že má jak právní oddělení, tak ještě speciální odbor Nemovitý majetek, specializující se na právní vztahy k nemovitostem. Nadto si žalovaná jako svého právního zástupce vybrala advokátní kancelář, která se dle své vlastní webové prezentace na agendu nemovitostí ani nespecializuje. Podle žalobkyně žalovaná v řízení před soudem prvního stupně, ovšem ani ve svém odvolání, nepředložila přesvědčivé argumenty, že jsou dány mimořádné důvody pro přiznání nákladů na zastoupení advokátem.
17. Odvolací soud podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 ve spojení s § 214 odst. 1 o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek.
18. Přestože soud prvního stupně ve věci provedl obsáhlé dokazování, odvolací soud s ohledem na odvolací námitky žalobkyně ve smyslu § 213 odst. 2 a 4 o. s. ř. zopakoval důkaz podstatnými obsahy znaleckého posudku ze dne 15. 9. 2023, č. 1139/2023, vypracovaného znaleckou kanceláří Jokl Appraisal s. r. o. a výslechu odpovědného zástupce znalecké kanceláře ze dne 12. 4. 2024 a provedl důkaz sdělením podstatného obsahu Obecně závazné vyhlášky o místním poplatku za užívání veřejného prostranství přijaté usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy dne 26. 5. 2011 pod č. 5 včetně její přílohy č. 2 - přístupové cesty a plochy u stanic metra.
19. Po takto doplněném dokazování s přihlédnutím ke skutečnostem prokázaným již v řízení před soudem prvního stupně odvolací soud dospěl k částečně odlišným závěrům než soud prvního stupně.
20. Podle názoru odvolacího soudu s ohledem na stavebně technický charakter a účel využití je stavbou Metra první a druhé podzemní podlaží sporných nebytových prostor, tzn. že první nadzemní podlaží (přízemí) na úrovni Václavského náměstí a ulice Na Příkopěch je součástí Xxx xxx, který je ve vlastnictví žalobkyně. Odvolací soud totiž uzavřel, že s ohledem na svůj charakter je stavba Metra samostatnou stavbou vklíněnou do podzemních prostor Xxx xxx a má své nosné zdi (prvky), jež jsou opřeny o nosné zdi Xxx xxx. Jedná se tudíž o dvě samostatné věci ve smyslu § 498 o. z., a to stavbu Metra a objekt Xxx xxx. Dle odvolacího soudu totiž nelze uzavřít, že by se v případě stavby Metra jednalo o přístavbu či přestavbu Xxx xxx, resp. že by k nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně přirostly prostory v prvním a druhém podzemním podlaží (suterénu)

[srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2011, sp. zn. 22Cdo 2958/2008, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 20Cdo 1191/2000, anebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 2 Cz 40/84, uveřejněné pod číslem 29/1989 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, též rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 9. 1991, sp. zn. 4 Cz 64/91, uveřejněný pod číslem 53/1992 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, 10/1992; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou také dostupná na <http://www.nsoud.cz>].

21. Ke shora uvedenému (základnímu) závěru odvolací soud dospěl na základě skutečností prokázaných ze znaleckého posudku znalecké kanceláře Jokl Appraisal s. r. o., podle kterého „[S]tavební výsledek z hlediska stavebně technického, funkčního i architektonicko-estetického není provázán s Xxx xxx natolik, že stavebně technicky, dispozičně či funkčně navazuje na původní (hlavní) stavbu - vyjma přízemí (pasáže) budovy (tj. bez schodišť a eskalátorů, které patří již do prvního suterénu), které je architektonicky i funkčně na metru Můstek nezávislé“ (odst. 95 znaleckého posudku, resp. odpověď na otázku č. 2), přičemž „[P]osuzovaná stavba využívá většinu nosných konstrukcí budovy/Xxx xxx, i když některé nosné konstrukce budovy upravil a některé dodala nové/vlastní (např. stropy nad druhým suterénem posuzovaných prostor či pilíře včetně základů nesoucí schodiště/eskalátory). Posuzovaná stavba není požárně oddělená od budovy, nicméně využívá vlastní inženýrské sítě (odst. 103 znaleckého posudku, resp. závěrečné shrnutí, technické kritérium). Současně vzal odvolací soud z výpovědi odpovědného zástupce znalecké kanceláře Jokl Appraisal s. r. o. Ing. M. J. ze dne 12. 4. 2024 za prokázané, že stavba Metra je na úrovni 1. a 2. podzemního podlaží (suterénu) vklíněna do podzemních prostor (suterénu) Xxx xxx („metro se nabouralo do Xxx xxx“), když tento průnik není sám o sobě samostatnou stavbou, že obě stavby lze stavebně technicky oddělit v prostorech prvního nadzemního podlaží (přízemí) Xxx xxx a že stavba Metra má s ohledem na vybudovaná schodiště a eskalátory samostatné nosné zdi (konstrukce), které se opírají o zpevněné nosné zdi Xxx xxx.
22. Dále odvolací soud vyšel z názoru, že s ohledem na znění § 5 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, stavba Metra jako stavba dráhy není součástí pozemku, pod kterým se nachází (srov. také např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 22Cdo 217/2019; rovněž „Metro jako věc v právním smyslu“, doc. JUDr. Filip Melzer, Ph.D., LL.M., Bulletin advokacie 7-8/2019, s. 19), přičemž s ohledem na prokázané skutečnosti ohledně samotné výstavby metra a svůj charakter je stavbou oprávněnou, časově neomezenou, tedy nikoli dočasnou (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 22Cdo 83/2015), nelze ji tudíž odstranit a žalobkyni jako vlastníku dotčeného pozemku tak náleží ochrana ve formě vypořádání dle ustanovení o bezdůvodném obohacení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2017, sp. zn. 22Cdo 828/2017).
23. V daném případě odvolací soud souhlasil s námitkami žalobkyně ohledně nedostatku dobré víry žalované ve vztahu k případnému vydržení vlastnického práva ke sporným prostorům, popř. že je jejich oprávněným uživatelem. V této souvislosti odvolací soud přihlédl k obsahu hospodářské smlouvy ze dne 21. 6. 1973, č. 142/A2-07-1, podle které tehdejší vlastník domu („Technoexport“) souhlasil s použitím objektu k (pouze) vybudování obchodního loubí v části přízemí, do něž budou vyústěny dva výstupy z podchodu pod dolní částí Václavského náměstí a vybudování výstupů z podchodu v části 1. a 2. suterénu (čl. 2. smlouvy), přičemž stavebník („Metro“) se zavázal bezplatně převést do vlastnictví Technoexportu hodnotu jím v objektu dle čl. 2. smlouvy prováděných rekonstrukcí, pokud jejich správa nespádala podle tehdejších zákonů do působnosti jiných „socialistických organizací“ (čl. 6. smlouvy). Současně odvolací soud přihlédl k obsahu smlouvy o budoucí smlouvě ze dne 29. 8. 1996, č. 179N-11200, ve které bylo konstatováno, že „[P]ři výstavbě trasy ‚A‘ metra - stanice ‚Můstek‘ byla jako součást stavby Metra vybudována dvě schodiště (z podchodu - vstupu do metra), která jsou vyústěna do Xxx xxx (výstup směr xxx xxx a výstup směr ulice xxx)“ a že „[T]ato stavební

úprava nebyla během realizace této stavby, ani po jejím dokončení a během užívání majetkoprávně řešena“ (čl. I. smlouvy), přičemž touto smlouvou měly být řešeny vzájemné majetkoprávní vztahy - strpění existence a provozu dvou výstupů z podchodu (čl. II. smlouvy) s tím, že Technoexport se zavázal zajistit, aby sjednané věcné břemeno bylo zapsáno jako jeho závazek do listu vlastnictví (čl. III. smlouvy). Odvolací soud tedy uzavřel, že žalovaná již od ukončení stavby Metra věděla, že schodiště vybudovaná v souvislosti s výstavbou metra užívá bez právního důvodu.

24. Dle názoru odvolacího soudu důvod pro zamítnutí žalobkyní požadovaného vyklizení sporných prostor, a to prvního nadzemního podlaží (přízemí) na úrovni xxx xxx a ulice xxx, které jsou součástí Xxx xxx, je v poměrech projednávané věci dán jejich veřejnoprávním charakterem.
25. Odvolací soud nemohl odhlédnout od skutečnosti, že podle Obecně závazné vyhlášky o místním poplatku za užívání veřejného prostranství přijaté usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy dne 26. 5. 2011 pod č. 5 včetně její přílohy č. 2 - přístupové cesty a plochy u stanic metra („přístupové cesty a plochy u stanic metra: Můstek - stanice metra - dolní část VÁCLAVSKÉHO NÁM. (trasy A, B) - podchod, včetně všech přístupových cest do podchodu - č. parc. xxx, xxx a xxx, v katastrálním území xxx xxx, a č. parc. xxx, xxx, xxx, xxx a xxx, v katastrálním území xxx xxx“), tedy sporné prostory jsou definovány jako veřejné prostranství ve smyslu § 14b zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, jsou tudíž přístupné každému bez omezení, čímž je omezeno vlastnické právo žalobkyně k těmto prostorům, a proto je nelze vyklidit (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 33Odo 396/2004, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2022, sp. zn. 22Cdo 2955/2021, proti kterému byla odmítnuta ústavní stížnost usnesením Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2022, sp. zn. III. ÚS 2016/22).
26. Podle odvolacího soudu je žalobkyně též omezena dráhou metra, neboť sporné prostory (mimo pomocných prostor pro technologii souvisejících s provozem metra ve druhém podzemním suterénu v půdorysu kopírujícím první podzemní podlaží budovy Xxx xxx, které jsou ale dle názoru odvolacího soudu, jak již bylo vysvětleno výše, součástí stavby Metra) jsou prostorami určenými pro veřejnost, resp. přístupovými cestami k dráze metra ve smyslu § 4a odst. 2 písm. c) zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, přičemž dle § 3 odst. 1 písm. f) a § 5 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve spojení s § 27 písm. d) vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, se jedná o součást dráhy, tedy dráhy metra (srov. např. „Metro jako věc v právním smyslu“, doc. JUDr. Filip Melzer, Ph.D., LL.M., Bulletin advokacie 7-8/2019, s. 19). Také z tohoto důvodu tyto prostory, jež jsou určeny k veřejnému užívání, nelze vyklidit.
27. Z výše uvedených důvodů byl rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku I. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen, neboť odvolací soud shodně se soudem prvního stupně ve smyslu § 1040 o. z. neshledal naplnění předpokladů pro vyklizení sporných prostor.
28. Soud prvního stupně v tomto případě s ohledem na výsledek řízení správně rozhodl o povinnosti žalobkyně k náhradě nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř., odvolací soud však zcela nesouhlasil se stanovením výše těchto nákladů, kterou soud prvního stupně odůvodnil tím, že spor na vyklizení nemovitosti nepředstavuje spor mimořádně složitý.
29. Ústavní soud ve své judikatuře k otázce náhrady nákladů řízení (mimo jiné) uvedl, že náklady, spojené se zastoupením advokátem, zpravidla budou odpovídat účelně vynaloženým nákladům ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. I. ÚS 988/12), že prostřednictvím termínu „účelně vynaložené náklady“ nelze diskriminačně vymezovat kategorii osob, která by z hlediska právního zastoupení, právo na něž vyplývá z čl. 37 odst. 2 a 3 LZPS, měla odlišné postavení a sankcionovat ji nepřiznáním náhrady odměny advokáta (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13) a že z principu rovnosti účastníků občanskoprávního řízení vyplývá,

že i veřejnoprávní korporace disponující právníky v zaměstnaneckém poměru se může nechat zastoupit advokátem a nelze bez dalšího dovozovat, že nemá nárok na náhradu takto vynaložených nákladů. Určující pro nárok na náhradu odměny advokáta je hledisko účelnosti na podkladě rozlišení, zda je zastoupení advokátem využitím ústavně zaručeného práva na právní pomoc či jeho zneužitím na úkor protistrany. Rozhodnutí o odepření náhrady nákladů na právní pomoc veřejnoprávní korporaci z hlediska jejich ne/účelnosti tak musí reflektovat povahu sporu, při rozhodování je třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem daného případu, zejména posoudit, zda předmětem sporu je problematika, která přímo nesouvisí s hlavní činností veřejnoprávní korporace, problematika specializovaná, obtížná či dosud neřešená (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 692/10).

30. V návaznosti na shora uvedené odvolací soud vyšel z názoru, že s ohledem na předmět řízení, v rámci kterého byla projednávána problematika, jež zcela nesouvisí s hlavní činností žalované, bylo její zastoupení advokátkou účelné, a proto jí bylo lze přiznat odměnu za zastupování podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právního tarifu (advokátní tarif), dále též „AT“.
31. Odvolací soud pak s ohledem na obsah písemných podání právní zástupkyně žalované založených ve spisu a průběh řízení před soudem prvního stupně zachycený v protokolech o jednání soudu jako úkony právní služby ve smyslu AT důvodně učiněné advokátkou žalované posoudil tyto úkony:
- převzetí a příprava zastoupení na základě plné moci ze dne 7. 12. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT],
 - písemné vyjádření ze dne 15. 12. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - účast na jednání soudu prvního stupně dne 4. 5. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
 - písemné vyjádření ze dne 3. 6. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - písemné vyjádření ze dne 26. 7. 2021 včetně jeho doplnění ze dne 28. 7. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - písemné vyjádření ze dne 16. 2. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - účast na jednání soudu prvního stupně dne 25. 2. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
 - písemné vyjádření ze dne 13. 4. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - písemné vyjádření ze dne 5. 10. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - účast na jednání soudu prvního stupně dne 7. 10. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
 - písemné vyjádření ze dne 3. 11. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - účast na jednání soudu prvního stupně dne 31. 1. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
 - písemné vyjádření ze dne 24. 10. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
 - účast na jednání soudu prvního stupně dne 15. 3. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
 - účast na jednání soudu prvního stupně dne 12. 4. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
 - účast na jednání soudu prvního stupně dne 16. 4. 2024, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí [§ 11 odst. 2 písm. f) AT];

sazba mimosmluvní odměny za výše uvedené úkony právní služby podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 4. AT činila 1 500 Kč, celkem tedy za 15,5 úkonu právní služby činila odměna 23 250 Kč.

S ohledem na 16 úkonů právní služby náleželo právní zástupkyni žalované 16 režijních paušálů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT, celkem 4 800 Kč.

Náklady za právní zastoupení žalované tak činily 28 050 Kč, resp. s připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 5 890,50 Kč činily 33 940,50 Kč.

S připočtením složené zálohy ve výši 30 000 Kč činily náklady řízení 63 940,50 Kč.

32. Z výše uvedených důvodů s přihlédnutím k tomu, že nebyly dány podmínky ani pro potvrzení, ani pro zrušení napadeného rozhodnutí, odvolací soud podle § 167 odst. 2 ve spojení s § 220 odst. 1 písm. a) za použití § 221a o. s. ř. výrok II. o náhradě nákladů řízení změnil jen co do výše nákladů řízení a ve zbývající části ohledně splatnosti a platebního místa jej jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
33. Výrok III. o náhradě nákladů řízení státu odvolací soud jako správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
34. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a 2 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaná měla v odvolacím řízení plný úspěch. V odvolacím řízení vznikly žalované v souvislosti s jejím právním zastoupením náklady za písemné vyjádření k odvolání žalobkyně [§ 11 odst. 1 písm. k) AT], za účast na jednání odvolacího soudu dne 16. 10. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT] a za účast na jednání odvolacího soudu dne 23. 10. 2024, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí [§ 11 odst. 2 písm. f) AT]; sazba mimosmluvní odměny za výše uvedené úkony právní služby podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 4. AT činila 1 500 Kč, celkem tedy za 2,5 úkonu právní služby činila odměna 3 750 Kč. S ohledem na 3 úkony právní služby náležely právní zástupkyni žalované 3 režijní paušály ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT, celkem 900 Kč. Náklady za právní zastoupení žalované tak činily 4 650 Kč, resp. s připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 976,50 Kč činily 5 626,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Praha 23. října 2024

Mgr. Michael Nippert v. r.
předseda senátu